

1

Moje sestra Rose žije na krbové římse. Teda částečně. Tři prsty, pravý loket a česku má pohřbené na hřbitově v Londýně. Když policie našla deset částí jejího těla, máma s tátou se strašně pohádali. Máma chtěla hrob, který by mohla navštěvovat. Táta chtěl kremaci a pak popel rozprášit do moře. Tak mi to aspoň vyprávěla Jasmine. Pamatuje si toho víc než já. Bylo mi teprve pět, když se to stalo. Jasmine bylo deset. Byla Rosino dvojče. A podle mámy a táty pořád je. Celé roky po pohřbu Jas oblékali stejně – květované šaty, svetríky, ty balerínky s přezkami, co Rose zbožňovala. Řekl bych, že právě proto před jedenasedmdesáti dny máma utekla s tím pánem z podpůrné skupiny. Když si Jas o patnáctých narozeninách ostříhala vlasy, obarvila je narůžovo a nechala si propíchnout nos, vůbec už nevypadala jako Rose a naši to nedali.

Každý má pět kousků. Máma ty svoje uložila do zdobené bílé rakvičky pod úhledným bílým náhrobkem, kde stojí *Můj andílek*. Táta klíčnicí kost, dvě žebra, kousek lebky a prst spálil a popel dal do zlaté urny. Takže oba dosáhli svého, ale – to se budete divit – šťastní z toho nebyli. Máma říká, že z návštěv hřbitova má vždycky depresi. A táta se každé výročí pokouší rozprášit popel do moře, ale na poslední chvíli si to rozmyslí. Snad pokaždé, když už Rose málem vysype do vody, se něco přihodí. Jeden rok se v Devonu objevila hejna takových těch stříbrných rybek, které vypadaly, že se nemůžou dočkat, až si na mojí sestře pošmáknou. A jindy v Cornwallu se na urnu vykadil racek, zrovna když se ji táta chystal otevřít. Začal jsem se smát, ale Jas vypadala smutně, tak jsem přestal.

Z Londýna jsme se odstěhovali, abychom se od toho všeho dostali pryč. Táta zná někoho, kdo zná někoho dalšího, kdo mu dal vědět o práci na stavbě v Jezerní oblasti. V Londýně už nepracoval věky. Je recese, což znamená, že země nemá peníze, takže se skoro nic nestaví. Když dostal tu práci v Ambleside, prodali jsme byt, pronajali si dům a mámu nechali v Londýně. Vsadil jsem se s Jas o celých pět liber, že nám máma přijde zamávat na rozloučenou. Když jsem prohrál, nemusel jsem jí to platit. V autě Jas řekla: *Zahrajeme si Myslím si...*, ale neuhádla *Začíná to na R*, i když mi Roger seděl přímo na klíně a předl, jako kdyby jí napovídal.

Je to tu strašně jiné. Jsou tu velké hory, vysoké tak, že byste mohli štípat Boha do zadku, taky stovky stromů, a je tu ticho. *Žádní lidi*, řekl jsem, když jsme na konci klikaté uličky našli náš dům a já hledal z okna někoho, s kým bych

si mohl hrát. *Žádní muslimové*, opravil mě táta a poprvé se za ten den usmál. Když jsme já a Jas vystupovali z auta, tak jsme se ale neusmívali.

Náš nový dům je úplný opak bytu ve Finsbury Parku. Není hnědý, malý a nový, ale bílý, velký a starý. Ve škole mám nejradši výtvarku, a kdybych měl malovat domy jako lidi, udělal bych z našeho domku šílenou stařenku, co se směje a nemá zuby. Náš byt by byl vážný voják, celý nastrojený a namáčkнутý v řadě úplně stejných mužů. Mámě by se to moc líbilo. Učí na umělecké škole a řekl bych, že kdybych jí svoje obrázky poslal, ukázala by je úplně všem studentům.

I když je máma v Londýně, byl jsem rád, že se z bytu stěhujeme pryč. Můj pokoj byl maličký, ale do Rosina jsem jít nemohl, protože je mrtvá a její věci jsou posvátné. Tohle jsem slyšel vždycky, když jsem se zeptal, jestli bych se mohl přestěhovat. *Rosin pokoj je posvátný, Jamesi. Nechoď tam, Jamesi. Je posvátný.* Nechápu, co je posvátného na pár starých panenkách, smradlavé růžové dece a olysalém medvídkovi. Neměl jsem pocit, že by ten pokoj byl kdovíjak posvátný, když jsem jednou po příchodu ze školy skákal po Rosině posteli. Jas mě donutila toho nechat, ale slíbila, že to na mě neřekne.

Když jsme vylezli z auta, jen jsme stáli a dívali se na náš nový domov. Zapadalo slunce, hory oranžově zářily a v jednom okně jsem viděl náš odraz – táta, Jas a já, jak držím Rogera. Na milisekundu jsem zadoufal, že tohle je vážně začátek úplně nového života a všechno bude odteď dobré. Táta popadl kufry, vytáhl klíč z kapsy a vyrazil po zahradní

cestičce. Jas se na mě zakřenila, pohladila Rogera a pak šla za tátou. Položil jsem kocoura na zem. Hned se vplazil do křoví, a když se prodíral listím, koukal mu akorát ocas. *Tak pojd',* zavolala Jas a otočila se ve dveřích. Natáhla ruku a já se k ní rozběhl. Do domku jsme vešli spolu.

První si toho všimla Jas. Cítil jsem, jak ztuhla. *Dáš si čaj?* řekla a hlas měla moc vysoký a očima sledovala cosi, co měl táta v ruce. Krčil se na podlaze a všude měl rozházené oblečení, jako kdyby si ve velkém spěchu vybalil kufr. *Kde je konvice?* zeptala se a snažila se chovat normálně. Táta jen koukal na urnu. Plivnul na ni a leštil ji rukávem, až celá zářila. Položil mou sestru na krbovou římsu, která byla světlá a zaprášená, úplně stejná jako ta v Londýně, a zašeptal: *Vítej v novém domově, zlatíčko.*

Jas si vybrala ten největší pokoj. V rohu je starý krb a vestavěná skříň, kterou naplnila vším tím novým černým oblečením. Na trámy na stropě si pověsila zvonkohru, která zacinká, když do ní fouknete. Mně se víc líbí můj pokoj. Z okna je vidět na zahradu, kde je stará ztrouchnivělá jabloň a jezírko, a u okna je vážně velký parapet, kam Jas dala polštář. Ten první večer po příjezdu jsme na něm seděli celou večnost a koukali jsme na hvězdy. V Londýně jsem je nikdy neviděl. Kvůli záři všech těch světél z budov a aut na nebi nebylo nic vidět. Tady jsou hvězdy vážně jasné, a když jsme se na ně s Jas dívali, řekla mi toho spoustu o souhvězdích. Zajímají ji horoskopy a ten svůj si čte na internetu každé ráno.

Zjistí tam, co přesně se jí ten den stane. *Ale to pak nemáš žádný překvápko*, poznamenal jsem ještě v Londýně, když Jas předstírala, že je jí špatně, protože v horoskopu měla cosi o nečekané události. *O to jde*, odpověděla, zalezla zpátky do postele a přetáhla si peřinu přes hlavu.

Jas je blíženec a ve znaku má dvojčata, což je zvláštní, protože už dvojče není. Já jsem lev a mám ho i ve znaku. Jas si klekla na polštář a oknem mi ho ukázala. Moc jako zvíře nevypadal, ale Jas řekla, že vždycky když budu smutný, mám si na toho stříbrného lva nad hlavou vzpomenout a všechno bude v pořádku. Chtěl jsem se jí zeptat, proč takové věci říká, když nám táta slíbil *zbrusu nový začátek*, ale vzpomněl jsem si na urnu na krbu a bál jsem se, co by mi odpověděla. Druhý den ráno jsem v koši viděl prázdnou lahev od vodky a věděl jsem, že život v Jezerní oblasti bude úplně stejný jako život v Londýně.

To bylo před dvěma týdny. Kromě urny si táta vybalil staré fotoalbum a trochu oblečení. Stěhováci nám přivezli velký nábytek jako postele a gauč a my s Jas jsme se postarali o všechno ostatní. Nevybalili jsme jen ty velké krabice s nápisem POSVÁTNÉ. Jsou ve sklepě v igelitových pytlech, aby se nenamočily, kdyby přišla záplava nebo tak něco. Když jsme zavřeli dveře od sklepa, Jas se úplně orosily oči. *Nevadí ti to?* zeptala se a já jsem odpověděl: *Ne*, a ona řekla: *Proč ne?* a já řekl: *Rose je mrtvá*. Jas se zašklebila. *Tohle slovo neříkej, Jamie.*

Nechápu proč. Mrtvá. Mrtvá. Mrtvá, mrtvá, mrtvá. Máma používá *Zesnula*. Táta zas říká: *Odešla na lepší místo*. Do kostela nikdy nechodí, takže nevím, proč to používá. Leda by to lepší místo nebylo nebe, ale vnitřek rakve nebo zlaté urny.

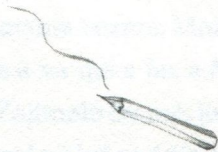

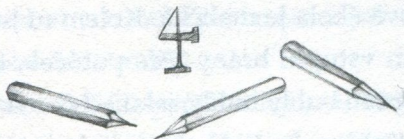
Moje londýnská výchovná poradkyně řekla, že to *potlačuju* a ještě jsem *v šoku*. *Jednoho dne to přijde a rozbřečíš se*, předpověděla. Což se nestalo pět let od devátého září, kdy se to přihodilo. Loni mě máma s tátou poslali za jakousi tlustou paní, protože si mysleli, že je divné, že jsem kvůli Rose neplakal. Chtěl jsem se jich zeptat, jestli by brečeli kvůli někomu, koho si nepamatují, ale kousnul jsem se do jazyka.

Právě tohleto nikdo nedovede pochopit. Já si Rose nepamatuju. Ne doopravdy. Pamatuju si, jak dvě holčičky na dovolené skáčou do vln, ale nevím, kde jsme byli, co tehdy Rose říkala nebo jestli ji to bavilo. A vím, že holky byly za družičky na svatbě sousedů, ale vzpomenu si jenom na balíček lentilek, co mi máma dala při obřadu. I tenkrát jsem měl nejradši červené a držel jsem je v dlani, dokud mi neobarvily kůži narůžovo. Nemůžu si vzpomenout, co měla Rose na sobě, jak vypadala, když šla uličkou, ani nic podobného. Když jsem se po pohřbu Jas zeptal, kde je Rose, ukázala na urnu na krbu. *Jak se tam mohla vejít?* podivil jsem se a Jas to rozplakalo. Alespoň tak mi to řekla. Vlastně si na to nepamatuju.

Jednou jsem měl za úkol popsat někoho výjimečného, tak jsem za patnáct minut napsal celou stránku o fotbalistovi

Waynu Rooneyem. Máma mě donutila ji vytrhnout a psát místo toho o Rose. Neměl jsem co říct, takže máma seděla naproti mně s červenou a vlhkou tváří a říkala mi, co přesně mám psát. Měla takový ten uszlzený úsměv a řekla: *Když ses narodil, Rose ti ukázala na pindíka a zeptala se, jestli je to červík.* A já na to: *Tohle teda do slohovky nenapišu.* Máma se přestala usmívat. Slzy jí kapaly z nosu na bradu a já se začal cítit zle, tak jsem to tam napsal. Za pár dní to učitelka přečetla ve třídě, dostal jsem od ní hvězdičku a všichni ostatní se mi posmívali. Začali mi říkat *Červík Pinda*.

Učitelka mě posadila vedle jediné muslimky v celé škole. *Tohle je Sunya*, představila ji a koukala na mě, když jsem se neposadil. Oči paní Farmerové nemají žádnou barvu. Jsou ještě světlejší než šedé. Vypadají jako televize, co ztratily signál a mají rozmazaný obraz. Na bradě má pihu a z jejího středu rostou dva kudrnaté chlupy. Šlo by je lehce vytrhnout. Možná neví, že je tam má. Nebo se jí líbí. *Děje se něco?* zeptala se a všichni se na mě otočili a sledovali nás. Chtěl jsem vykřiknout: *Muslimové mi zabili sestru*, ale asi se to nehodí říct dřív, než řeknete *ahoj* nebo *já jsem Jamie* nebo *je mi deset*. Tak jsem se jen posadil k úplnému kraji lavice a snažil jsem se Sunyinyým směrem nedívat.

Táta by se zbláznil, kdyby to věděl. Myslí si, že nejlepší na odjezdu z Londýna je to, že budeme pryč od muslimů. *V Jezerní oblasti žádní cizáci nebudou*, pochvaloval si. *Jenom*

praví Briti, kteří si hledí svého. Ve Finsbury Parku jich byly tisíce. Ženy měly přes hlavu takové ty dlouhé šátky, jako by se vystrojily za duchy na Halloween. Na konci naší ulice byla mešita a vídávali jsme je, jak se chodí modlit. Moc jsem se chtěl podívat dovnitř, ale táta mi řekl, ať se odtamtud držím dál.

Moje nová škola je maličká. Kolem ní jsou hory a stromy a kolem vstupní brány teče potůček, takže když jste na hřišti, slyšíte bubly bubly, jako když vytéká voda z dřezu. V Londýně jsme měli školu u silnice a jediné, co jste slyšeli, viděli a cítili, byla doprava.

Když jsem si vytáhl penál, paní Farmerová řekla: *Vítej v naší škole*, a všichni zatleskali. Zeptala se: *Jak se jmenuješ?*, já odpověděl: *Jamie*, a ona pokračovala: *Odkud jsi?* a někdo zašeptal: *Z Trapákova*, ale já řekl: *Z Londýna*. Paní Farmerová poznamenala, že by se do Londýna moc ráda podívala, ale autem to je velká dálka, a mně se sevřel žaludek, protože máma byla najednou strašlivě daleko. *Ještě nám z tvé staré školy o tobě nepřišly žádné záznamy. Nechtěl bys nám tedy o sobě něco zajímavého říct?* pobídla mě učitelka. Nemohl jsem přijít ani na jedinou věc. Tak se mě paní Farmerová zeptala: *Kolik máš sourozenců?* a já nemohl odpovědět ani na tohle, protože jsem nevěděl, jestli se Rose počítá. Všichni se začali chichotat a paní Farmerová řekla: *Ticho, děti*, a pak se zeptala: *Tak možná máš nějaké zvířátko?* A já odpověděl: *Mám kocoura, jmenuje se Roger a je to zrzoun jako já*. Učitelka se zamračila a řekla: *Drzoun jako ty? Takovéhle chování u nás netrpíme.*

Nejdřív jsme museli napsat dvoustránkový sloh na téma *Moje úžasné letní prázdniny* a přitom jsme si měli dávat

pozor, abychom psali tečky a velká písmena tam, kam patří. To bylo jednoduché, ale vymyslet něco úžasného, o čem bych mohl psát, bylo těžší. Jedinými dobrými zážitky za celé léto bylo koukání na Spider-Mana a dárky od mámy a Jas. O tom jsem napsal a zabralo mi to jednu stránku, protože jsem psal vážně velkými písmeny. Pak jsem seděl, zíral na sešit a přál jsem si, abych mohl psát o zmrzlině nebo zábavních parcích a plavání v moři.

Zbývá pět minut, ohlásila paní Farmerová, usrkávala kávu a kontrolovala hodinky. *Všichni by měli napsat dvě stránky, a někteří možná zvládnou i tři.* Jeden kluk zvedl hlavu. Paní Farmerová na něj mrkla a tomu klukovi se rozzářil obličej. Pak se tak předklonil, že se nosem málem dotýkal lavice, a začal strašně rychle psát, z pera mu létaly tisíce slov, kterými popisoval svoje úžasné prázdniny.

Zbývají tři minuty, připomněla učitelka. Mně se pero zaseklo na horním řádku druhé stránky a udělalo tam kaňku, protože jsem s ním už sedm minut nepohnul.

Vymysli si to. Ta slova zazněla tak tichounce, že jsem si myslel, že se mi to jen zdálo. Podíval jsem se na Sunyu, oči jí zářily jasně jako louže na sluníčku. Byly tmavě hnědé, skoro černé, a na hlavě měla bílý šátek, který jí zakrýval všechny vlasy kromě jednoho. Visel jí u tváře a byl černý, rovný a lesklý jako tenoučký proužek lékořice. Sunya psala levou rukou a na zápěstí jí při tom cinkalo šest náramků. *Vymysli si to*, zopakovala a pak se usmála. Vedle hnědé pokožky vypadaly její zuby úplně bílé.

Nevěděl jsem co dělat. Muslimové mi zabili sestru, ale nechtěl jsem se první školní den dostat do průšvihů. Protočil

jsem oči, jako bych si myslel, že je Sunyina rada hloupost, ale pak paní Farmerová zavolala: *Zbývají dvě minuty*. Tak jsem začal co nejrychleji psát, vymýšlel si o rychlých horských dráhách, výletech na pláž a hledání krabů v jezírkách. Popsal jsem, jak se máma smíchy za břicho popadala, když jí racci zkusili sníst rybu s hranolky, a jak táta postavil ten největší hrad z písku na světě. Napsal jsem, že byl tak velký, že se do něj vešla celá naše rodina, ale znělo to jako výmysl, tak jsem to vyškrtl. Napsal jsem, že Jas se spálila, ale Rose opálila. Když jsem to napsal, na milisekundu jsem zaváhal, protože i když i všechno ostatní byla lež, tohle byla ta největší. Ale pak paní Farmerová zavolala: *Zbývá šedesát vteřin*, pero mi létalo po stránce, a než jsem se nadál, napsal jsem o Rose celý odstavec.